

BILAG I.1

RÅDETS RESOLUTION

af 20. juni 1994

om begrænsning af tredjelandstatsborgeres indrejse på medlemsstaternes område med henblik på beskæftigelse som lønmodtagere

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION —

Rådet er enigt om at behandle dette spørgsmål på et senere tidspunkt.

som henviser til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel K.1 —

v) Medlemsstaterne forbeholder sig ret til i henhold til deres nationale lovgivning at give ægtefællen og mindreårige børn ret til at ledsage personer, der får indrejsetilladelse i overensstemmelse med denne resolution.

VEDTAGER FØLGENDE RESOLUTION:

A. Generelle politiske betragtninger

i) Rådet erindrer om, at det i den rapport, som Det Europæiske Råd godkendte i Maastricht i 1991, især havde understreget, at politikken for indrejse med henblik på beskæftigelse som lønmodtager eller som selvstændig erhvervsdrivende måtte harmoniseres, men at denne politik nødvendigvis måtte være restriktiv.

vi) På baggrund heraf har Rådet besluttet, at de nuværende restriktive foranstaltninger angående tredjelandstatsborgeres indrejse med henblik på beskæftigelse som lønmodtagere bør opretholdes og om nødvendigt skærpes. Rådet har derfor vedtaget nedenstående principper for medlemsstaternes nationale politik over for tredjelandstatsborgere, der søger om indrejsetilladelse eller tilladelse til at forblive på en medlemsstats område med henblik på beskæftigelse som lønmodtagere, og medlemsstaterne kan ikke lempe disse principper i deres nationale lovgivning. Der skal tages hensyn til disse principper i alle forslag om ændring af nationale retsfor skrifter. Medlemsstaterne bestræber sig desuden på at sikre, at deres nationale retsfor skrifter bringes i overensstemmelse med principperne inden den 1. januar 1996. Disse principper er dog ikke retligt bindende for medlemsstaterne og kan hverken gøres gældende af individuelle arbejdstagere eller arbejdsgivere.

ii) Rådet erkender, at vandrende arbejdstagere har bidraget til den økonomiske udvikling i deres respektive værtslande. For øjeblikket er der dog ingen af medlemsstaterne, som fører en aktiv indvandringspolitik. Tværtimod har alle medlemsstaterne af økonomiske, sociale og dermed politiske grunde indskrænket muligheden for varig lovlig indvandring. Tilladelse til midlertidig beskæftigelse som lønmodtager kan derfor kun komme i betragtning rent undtagelsesvis.

B. Personer, som denne resolution ikke finder anvendelse på

iii) Rådet erkender, at den nuværende høje arbejdsløshed i medlemsstaterne gør det endnu mere nødvendigt at gennemføre fællesskabspræferencen i forbindelse med beskæftigelse som lønmodtager effektivt ved at udnytte EURES-systemet fuldt ud til at forbedre gennemsigtigheden på arbejdsmarkedet og lette anvisningen af arbejde inden for Det Europæiske Fællesskab. I øvrigt erkender Rådet, at det med bestemmelserne i EF-traktaten og i EØS-aftalen i vid udstrækning vil være muligt at besætte ledige job med statsborgere fra andre medlemsstater og EFTA-lande, som er parter i EØS-aftalen.

Harmoniseringsprincipperne gælder ikke for følgende personer:

iv) Rådet har besluttet, at spørgsmål om tredjelandstatsborgere, som har permanent lovlig bopæl på en medlemsstats område, men som ikke har tilladelse til indrejse og ophold i en anden medlemsstat, ikke skal behandles i denne resolution.

— personer, der er omfattet af bestemmelserne om fri bevægelighed i medfør af fællesskabsbestemmelserne, dvs. statsborgere fra medlemsstater, statsborgere fra EFTA-lande, som er parter i EØS-aftalen, og deres familiemedlemmer

— tredjelandstatsborgere, som har fået indrejsetilladelse med henblik på familiesammenføring for at slutte sig til statsborgere i en medlemsstat eller tredjelandstatsborgere, som har bopæl i den pågældende medlemsstat

— tredjelandstatsborgere, der med henblik på beskæftigelse er omfattet af rettigheder, der følger af aftaler, som er underlagt EF-retten og indgået med tredjelande

- personer, der udfører løst arbejde som led i ungdoms-udvekslings- og ungdomsmobilitetsprogrammer, som er anerkendt af medlemsstaterne, herunder personer i au pair-job
- personer, der rejser ind i medlemsstaterne for at drive økonomisk virksomhed som selvstændige erhvervsdrivende eller for at oprette og/eller lede en virksomhed/et foretagende, som de faktisk kontrollerer. For sådanne personer skal gælde de principper, der skal fastlægges i et udkast til resolution om selvstændige erhvervsdrivende
- personer, der opholder sig lovligt i en medlemsstat, som:
 - flygtninge i henhold til Genève-konventionen
 - asylansøgere
 - tredjelandstatsborgere, der har fået opholdstilladelse med henblik på asyl
- fordrevne, som har fået midlertidig opholdstilladelse
- personer, der undtagelsesvis har fået opholdstilladelse af humanitære grunde.

C. Principper for medlemsstaternes politik

i) *Generelle kriterier*

- Medlemsstaterne skal nægte tredjelandstatsborgere indrejse med henblik på beskæftigelse som lønmodtagere.
- Medlemsstaterne tager kun hensyn til ansøgninger om tilladelse til indrejse på deres område med henblik på beskæftigelse som lønmodtager, hvis en ledig stilling i en medlemsstat ikke kan besættes med arbejdstagere fra medlemsstaten eller Fællesskabet eller med arbejdstagere fra tredjelande, som har permanent lovlig bopæl i denne medlemsstat, og som allerede befinder sig på medlemsstatens lovlige arbejdsmarked. Med henblik herpå anvender de proceduren i anden del af forordning (EØF) nr. 1612/68 ⁽¹⁾ af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet og på baggrund af Kommissionens beslutning 93/569/EØF ⁽²⁾, om anvendelse af forordningen, navnlig hvad angår artikel 15, stk. 16.

ii) *Procedure for indrejsetilladelse med henblik på beskæftigelse som lønmodtager*

En tredjelandstatsborger nægtes tilladelse til indrejse med henblik på beskæftigelse som lønmodtager, medmindre vedkommende på forhånd har fået tilladelse til at udføre arbejde på den pågældende medlemsstats område. En sådan tilladelse kan have form af en arbejdstilladelse udstedt til arbejdsgiveren eller arbejdstageren.

Tredjelandstatsborgere skal desuden være i besiddelse af visum eller opholdstilladelse, hvis den pågældende medlemsstat kræver dette.

⁽¹⁾ EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2. Forordningen er senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2434/92 (EFT nr. L 245 af 26. 8. 1992, s. 1).

⁽²⁾ EFT nr. L 274 af 6. 11. 1993, s. 32.

iii) *Begrænsninger i arbejdstilladelsen*

Den første arbejdstilladelse vil normalt være begrænset til et bestemt job hos en bestemt arbejdsgiver.

iv) *Begrænsninger i arbejdets varighed*

En sæsonarbejder vil få indrejsetilladelse for en periode på højst seks måneder i løbet af en tolv måneders periode og skal opholde sig uden for medlemsstaternes områder i mindst seks måneder, inden vedkommende igen kan få indrejsetilladelse med henblik på beskæftigelse som lønmodtager.

Praktikanter får i første omgang indrejsetilladelse for en periode på højst ét år. Denne periode kan fastsættes til mere end et år og udelukkende forlænges for den tid, der er nødvendig for at erhverve de faglige kvalifikationer, som er anerkendt af den pågældende medlemsstat på det område, hvor de udøver deres aktivitet.

Andre tredjelandsstatsborgere, som får tilladelse til indrejse på en medlemsstats område med henblik på beskæftigelse som lønmodtagere, får denne tilladelse for en periode, som i første omgang ikke overstiger fire år.

v) *Ansøgninger om at forblive med henblik på beskæftigelse som lønmodtager*

En person, der allerede opholder sig på en medlemsstats område som besøgende eller studerende, vil i princippet ikke få tilladelse til at forlænge sit ophold med henblik på at udføre arbejde eller søge beskæftigelse som lønmodtager. Vedkommende forventes at vende tilbage til sit hjemland, når besøget eller studierne er afsluttet.

En person, der har fået indrejsetilladelse med henblik på beskæftigelse som praktikant eller tjenesteyder eller lønmodtager, der arbejder for en tjenesteyder, vil i princippet kun få opholdstilladelsen forlænget, hvis vedkommende skal fuldføre den praktikantuddannelse eller opfylde de kontraktmæssige forpligtelser, som tilladelsen vedrørte.

En sæsonarbejder vil ikke få tilladelse til at forlænge sit ophold med henblik på at søge en anden type beskæftigelse. Der kan gives tilladelse til at forlænge opholdet, så den pågældende kan få mulighed for at afslutte det arbejde, som der oprindeligt blev givet tilladelse til. Det samlede ophold kan dog ikke overstige seks måneder i løbet af en tolv måneders periode.

Andre arbejdstagere kan kun få tilladelse til at forlænge deres ophold med henblik på beskæftigelse som lønmodtagere, hvis de kriterier, der oprindeligt blev lagt til grund for beslutningen om

at give arbejdstilladelse, fortsat er opfyldt, i hvert fald på det tidspunkt, hvor forlængelsen indrømmes for første gang.

Medlemsstaterne undersøger, om det er hensigtsmæssigt at udstede permanent opholdstilladelse til tredjelands statsborgere, hvis beskæftigelse ikke længere er underlagt restriktioner.

vi) *Forretningsrejser*

Disse principper er ikke til hinder for, at en medlemsstat kan give tredjelandsstatsborgere, der ikke har bopæl på en medlemsstats område, tilladelse til indrejse som arbejdstagere, når de søger om midlertidig indrejse, bl. a.:

- med henblik på at føre forhandlinger om levering af varer eller tjenesteydelser
- med henblik på at levere varer eller montere maskineri, der er fremstillet i et tredjeland som led i en leverancekontrakt

såfremt sådanne personer kun handler med virksomheder på medlemsstatens område og ikke med den almindelige forbruger, og såfremt varigheden af deres ophold og en eventuel arbejdstilladelse under ingen omstændigheder overstiger seks måneder.

vii) *Tredjelande med nære forbindelser til en medlemsstat*

Disse principper er ikke til hinder for, at en medlemsstat fortsat giver statsborgere fra et tredjeland, som det har særlig nære forbindelser til, tilladelse til indrejse med henblik på beskæftigelse som lønmodtagere i henhold til aftaler, som vedkommende medlemsstat har indgået med dette tredjeland inden datoen for denne resolutions vedtagelse.

Medlemsstaterne forpligter sig til snarest muligt at genforhandle disse aftaler, så de kommer i overensstemmelse med denne resolution.

Når disse aftaler vedrører en tjenesteyders ansatte, forpligter medlemsstaterne sig til at gennemgå aftalerne på baggrund af denne resolution inden for en rimelig tidsfrist, som ikke overstiger tre år, og til at gøre status herover.

I forbindelse med denne gennemgang skal der tages hensyn til den økonomiske udvikling i de stater, som medlemsstaten har indgået de pågældende aftaler med.

Ovenstående bestemmelser gælder ikke for aftaler, der tager sigte på personer, der er beskæftiget med uddannelse og faglig videreuddannelse.

*Bilag til bilag I.1***Definitioner**

Ved »praktikant« forstås en arbejdstager, hvis ophold på en medlemsstats område er nøje tidsbegrænset samt har det specifikke formål at forbedre vedkommendes færdigheder og kvalifikationer inden for sit erhverv, hvorefter vedkommende vender tilbage til sit eget land for at udøve sit erhverv dér.

Ved »sæsonarbejder« forstås en arbejdstager, der har sin bopæl i et tredjeland, men som har kontrakt på at udføre et sæsonbestemt nærmere fastsat arbejde på en medlemsstats område i en nærmere fastsat periode.

Ved »grænsearbejder« forstås en arbejdstager, der har beskæftigelse i en medlemsstats grænseområde, men som hver dag eller mindst én gang om ugen vender tilbage til grænseområdet i et naboland, hvor han har sin bopæl og er statsborger.

Ved »person, der midlertidigt er udstationeret af sit firma« forstås en fysisk person, der er beskæftiget af en juridisk person — bortset fra organisationer, som ikke arbejder med gevinst for øje — som er etableret på et WTO-medlems område, og som midlertidigt forflyttes med henblik på at præstere tjenesteydelser ved kommerciel tilstedeværelse på en EF-medlemsstats område; de pågældende juridiske personers vigtigste forretningssted skal ligge i en stat, der er medlem af WTO, bortset fra Fællesskabet og dets medlemsstater, og forflyttelsen skal ske til en virksomhed (kontor, filial eller datterselskab), der præsterer tilsvarende tjenesteydelser på en medlemsstats område, hvor EF-traktaten gælder. I Italien defineres »person, der midlertidigt er udstationeret af sit firma« som en fysisk person, der er beskæftiget af en juridisk person, der har form af et SPA (aktieselskab) eller et SRL (anpartsselskab).
